

Keşke..!

“Keşkeler, geçmişte sahip olupta değerini bilmediğimiz şeylerin çok sonra değerini anladığımızda hissettiğimiz ‘Pişmanlık’ duygusudur. Bu duygudan kurtulmanın ve ‘Keşkesiz’ bir hayat yaşamının anahtarı da eskiyi bittiği yerde ondan ders alarak bırakmakta, yeniye ise başladığı yerde coşkuyla karşılamakta yatmaktadır.”

İlhan Ürkmez

Yazar, Yönetici, Eğitimci ve Danışman
ilhanurkmez@yahoo.com

Yaşlı bir Marangoz'un emeklilik çağı gelmişti. Patronu'na çalıştığı konut yapım işinden ayrılma, eşi, çocukları ve torunlarıyla birlikte daha özgür bir yaşam sürme zamanının geldiğini söyledi. Aldığı iyi maaşını elbette özleyecekti. Fakat emekli olmaya ihtiyaç duyuyordu ve bugüne kadar kazandığı para ona yeterdi.

Patronu uzun yıllar yanında çalışan işçisinin ayrılmasına üzüldü. Ve ondan, son bir iyilik olarak kendisine bir ev daha yapmasını rica etti.

Marangoz istemeye istemeye işi kabul etti. Ama gönlünün yaptığı işte olmadığını görmek hiçde zor değildi. Baştan savma bir işçilik yaptı ve kalitesiz malzeme kullandı. İşini bitirdiğinde, Patronu, evi gözden geçirmek için geldi. Dış kapının anahtarını marangoza uzattı. “*Bu ev senin*” dedi, “*Sana benden bir hediye...*”

Marangoz çok şaşırılmış ve çok utanmıştı. *Keşke* yaptığı evin kendi evi olduğunu bilseydi! *Keşke..!* O zaman onu böyle baştan savma ve kalitesiz malzemelerle inşa edermiydi? Şimdi o evde yaşamak zorunda kalacak olan kendisiydi.

Sevgili okuyucularım; hepimiz aslında kendi hayatımızın marangozuyuz. Her insan kendi hayatını kendi kararları ve eylemleri ile yine kendisi inşa eder. Her insanın hayatının kalitesi, zamanında olması gerektiği gibi davranıp yapılması gerekenleri yapması gerektiği gibi yapmasına bağlıdır.

Her insan her geçen gün kendi hayatını kendisi inşa eder. Hikayedeki marangoz gibi yaptığı işin en iyisini yapmak yerine, baştan savma davranışı sergileyen her insan er yada geç mutlaka “*Keşke..!*” diyeceği sona yaklaşır.

Keşke bu işi böyle yapmasaydım.
Keşke o kararı o zaman vermeseydim.
Keşke olmasaydı.
Keşke söylemeseydim.
Keşke o zaman bu tepkiyi vermeseydim.
Keşke..!

Unutulmamalı ki hayat geriye dönmez.

Her insan inşa ettiği kendi evinde yine kendisi yaşar.

Her insan hayatta kendi yuvasını daima kendisi yapar.

Keşkelerin sayısının çok olduğu bir hayatta o hayatın sahibi aslında yaşamamış demektir.

Keşkeler, geçmişte sahip olupta değerini bilmediğimiz şeylerin çok sonra değerini anladığımızda hissettiğimiz pişmanlık duygusudur.

Keşkeler, yapılması gereken bir davranışın ya da alınması gereken bir kararın zamanında olması gerektiği gibi yapılmadığını veya alınmadığını gösterir.

Mesela “keşke duygusu” ile “şükran duygusu” arasında yakın bir ilişki vardır; keşke, sahip olduklarımızın değerini bilememek iken, şükran duygusu ise sahip olduklarımızın değerini bilmektir.

Her insan kendi evini bir günde inşa etmiyor. Her gün bir tuğla koyuyor aylardır ördüğü duvara. Her koyduğu bir önceki tuğlanın önemini de biliyor, kıymetini de.

Her davranışın arkasında bir düşünce yatar ve her düşünce iyi ya da kötü, olumlu ya da olumsuz bir seçimdir aslında. Yapıldığı zaman önemsiz gibi görünen işte bu seçimlerin üzerine inşa olur hayat aslında. İşte bu sebeple; her insan yapacağı her seçimi bilinçlice yapmalı ve ne düşündüğüne dikkat ederek davranışını özenle seçmelidir.

Geçmişten bugüne getirdiğiniz keşkeniz olmasın ama varsa eğer ders alın ondan. Her “keşke”yi ancak ondan ders aldıkça “deneyim” haline getirirsiniz. Ders almaz ve içinizde taşıyarak her seferinde “keşke” dersiniz, her geçen gün o “keşke” nin altında biraz daha eğilir ve ezilirsiniz.

Bugünü yaşarken de kendinizi tanıyarak, bilerek ve önce kendinizin sonra da çevrenizin farkında olarak yaşayın. Farkındalığınızı artırarak kendinizi geleceğe taşıyın. Fakat, sizinle birlikte bugünden yarınlara gidecek “Keşkelere” izin vermeyin. Bugün yaşayacağınız her “keşke” yi sorgulamaz ve gereken dersi almayarak onu “deneyim” haline getirmezseniz, o “keşke” nin hamallığını yaparsınız, unutmayın.

Tüm dünyayı istediğiniz şekle sokmak için doğmadınız fakat kendi dünyanızı istediğiniz şekilde yaratmak için doğdunuz. En büyük sorumluluğunuz önce kendinize karşı olan sorumluluğunuzdur. Her insan önce kendi dünyasını yaratmalıdır.

Her insanın hayatının kalitesi o hayatı ne kadar hak ettiği ile artar yada azalır. Hak edilmiş hayat yaşamak ancak “Keşkelerin” olmamasıyla sağlanır. Keşkelerin olmaması ise çok ilerde pişmanlık duyulmayacak biçimde zamanında davranılmış olmanın armağanıdır.

Hak edilmiş yaşamlar, her zaman “Keşkesiz” yaşamlardır. Hak edilmeyen bir yaşama razı olmak ise “Yaşamı ıskalamak”tır.

Yaşamı ıskalamayın...”Keşke..!” demeyin.”Keşke” demeyeceğiniz günlerde yaşamı ıskalamadan yaşayın.

İnanın bana hayat o kadar güzel ve yaşamak o kadar heyecan vericiki...Her sabah kalkıp aynaya baktığınızda şükredin ve hayata o gün o sabah gözlerini kapayanlardan değil de gözlerini açanlardan olduğunuzu ve sırf bu sebepten dolayı da olsa aslında çok “şanslı” olduğunuzu anlayın.Her güne bu düşünce ve duygu ile başlayarak kendinize “Keşke” demeyeceğiniz düşünceler, davranışlar, kararlar, sonuçlar, arkadaşlıklar, dostluklar, sevgiler, aşklar ve ilişkiler hediye edin.Her keşkesiz günün sonunda ise o günü “Keşkesiz” yaşadığınız için şükredin.

Keşkeler`inizin fazlalığı oranında mutluluğunuzun azalacağını ve azlığı oranında ise çoğalacağını bilerek, “*Ya kendini yok edeceksin hayatın içinde ya da hayatı yok edeceksin kendinde.*”, diyen Mevlana`nın bilgeliğinde “Keşke”siz günlerde yaşayın.

Kendinize daha sonra “Keşke” demeyeceğiniz düşünceler, davranışlar, kararlar, sonuçlar, arkadaşlıklar, dostluklar, sevgiler, aşklar, mutluluklar, sevinçler, başarılar ve ilişkiler hediye edin. Her zaman “Keşke” demek zorunda kalmayacağınız olgunluk içinde kalarak, keşkesiz geçen her gününüzün sonunda o günü “Keşkesiz” yaşadığınız için şükredin.

Her günün sonun da “*Ya kendini yok edeceksin hayatın içinde ya da hayatı yok edeceksin kendinde.*” diyen Mevlana`nın, içinde “Keşke” olmayan hayata çağırın sesine kulak vererek şükredin.

Eskinin bittiği ve yeninin başladığı yerde en olmanız gerektiği kadar “Siz” olmaya çalışın. Biten günü yeni güne bağlarken, eskiyi bittiği yerde bırakın ve geleceğe taşımayın.

Bana eğitimlerimde ve konuşmalarımda “Keşke`leri” anlatırken hep sorarlar; “***Peki Hocam o zaman ne yapalım?***” Cevabım açık ve nettir, bu uzun yazının özeti olacak kadar da çarpıcı ve aslında okuyanı düşünmeye çağırın davettir; “***Eskiye bittiği yerde ondan ders alarak bırakın, yeniye başladığı yerde coşkuyla karşılayın.***”

Ne dersiniz? “Keşkesiz” bir hayat için bunu yapmak o kadar da zor olmasa gerek...

Öyle değil mi?